

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. G.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,** se sídlem Křižíkova 8, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2018, č. j. KRPS-10478-15/ČJ-2018-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2018, č. j. 45 A 1/2018 – 37,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8.228 Kč**, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, byl dne 8. 1. 2018 kontrolován hlídkou policie v zaparkovaném vozidle v obci Mnichovice, přičemž byl vyzván k prokázání své totožnosti, což neučinil. Při opakované výzvě předložil cestovní doklad na jméno K. H., nar. X. Až na základě porovnání otisků prstů v identifikačním systému byl správně identifikován a sdělil, že předložený cestovní doklad patřil jeho bratrovi. Následně bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a mařil tak výkon uloženého rozhodnutí o vyhoštění na dobu jednoho roku z října roku 2017.

[2] Dne 9. 1. 2018 byl žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění, s tím, že doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody. Ze správního spisu vyplývá, že dne 11. 1. 2018 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu byl žalobce rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2018 zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to do 1. 5. 2018. Rozhodnutí Ministerstva vnitra o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo taktéž předmětem soudního přezkumu, přičemž žaloba byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2018, č. j. 17 A 20/2018 – 42 zamítnuta. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Azs 148/2018 - 38 zamítl.

[3] V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Praze (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud svůj rozsudek odůvodnil tak, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, jelikož žalovaná srozumitelně a jasně odůvodnila, proč není v konkrétním případě žalobce možné uložit zvláštní opatření, přičemž vzala dostatečně v úvahu okolnosti relevantní pro jednotlivé druhy zvláštních opatření podle zákona. Krajský soud dále uvedl, že žalovaná správně a v souladu s obsahem skutkové podstaty ve správním spisu posoudila, že možnost užití zvláštních opatření je vyloučena, jelikož ať už žalobcova pobytová historie a maření rozhodnutí o správním vyhoštění, či skutečnost, že se žalobce prokazoval cizím cestovním dokladem, zavdávají příčinu pro jeho nedůvěryhodnost. Nedůvěryhodnost podle krajského soudu zakládá i zatajování podstatných skutečností spojených s přicestováním a pobytem žalobce na území České republiky. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování tak nepostačuje, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Krajský soud shledal, že žalovaná nikterak neučinila své závěry paušálně či automaticky na základě zjištění, že žalobce byl na základě rozhodnutí vyhoštěn. Nedůvodnou je podle něj i námitka, že pro užití zvláštních opatření měla být zohledněna možnost pobytu žalobce u jeho bratra a jeho pomoc s úhradou nákladů na vycestování. Krajský soud uvedl, že možnost pobytu u bratra nikterak nevyplynula ze správního řízení, ani žalobce toto nenavrhoval, ačkoliv měl možnost. Naopak žalobce sdělil, že pobýval u známých, jejichž adresu odmítl uvést, a nežádal o vyrozumění svého bratra o zajištění. Krajský soud shledal nedůvodnou i námitku změny poměrů žalobce po vycestování, jelikož žalobce tvrzené změny blíže nespecifikoval, a proto nemohly mít vliv na posouzení možnosti uložit zvláštní opatření. Podle krajského soudu byly veškeré zákonem stanovené podmínky pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění splněny a mírnější donucovací opatření by s ohledem na jednání žalobce nebyla účinná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, v níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

[5] Dle stěžovatele se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala s možností uložení zvláštních opatření. Krajský soud v napadeném rozsudku pominul, že klíčovým důvodem pro neuložení zvláštních opatření bylo podle žalované především porušování povinností na základě správního vyhoštění a poukázal na důvod další, který byl patrný ze spisu, a to prokázání se cizím cestovním dokladem. Nedostatečnost odůvodnění správního rozhodnutí přitom podle stěžovatele nelze zhojit vyjádřením žalované v rámci soudního řízení, ani vypořádáním věci správním soudem. Žalovaná nesprávně paušálně vycházela z předpokladu, že porušením povinnosti z rozhodnutí o správním vyhoštění již stěžovatel není důvěryhodnou osobou, které lze uložit zvláštní opatření. Stěžovatel namítá, že zajištění žadatelů je možné pouze ve výjimečných případech v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, přičemž pouhá skutečnost v minulosti vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže odůvodnit neaplikovatelnost zvláštních opatření. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek sp. zn. 5 Azs 20/2016, který výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření. Podle stěžovatele proto krajský soud, který se ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí a jeho nepřesnou argumentací, zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na svá dřívější vyjádření ve věci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] V prvé řadě Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesením ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 Azs 84/2018 – 27, řízení o kasační stížnosti stěžovatele přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Při předběžném posouzení kasační stížnosti totiž shledal, že zajištění podle napadeného rozhodnutí bylo v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců

ukončeno dne 5. 2. 2018. Podle znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že senátoři podali návrh Ústavnímu soudu na zrušení § 169r odst. 1 písm. j) a § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jakož i § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona o azylu, je otázka posouzení ústavnosti § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců klíčovou pro rozhodnutí ve věci samé. Zároveň byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, předložena Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) předběžná otázka, zda *„Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“ Jelikož Ústavní soud o řešené otázce svým plenárním nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, rozhodl tak, že § 169r odst. 1 písm. j) a § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a rovněž § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona o azylu zrušil ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, Nejvyššímu správnímu soudu nadále nic nebrání o kasační stížnosti meritorně rozhodnout.

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[10] Jádrem kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že žalovaná rozhodla o jeho zajištění, aniž by se dostatečně a správně (bez potřebné míry individualizace k osobě a situaci stěžovatele) vypořádala s možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž krajský soud se se závěrem žalované ztotožnil. Tuto kasační námitku lze kvalifikovat jako námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení mající za následek nezákonnost rozsudku. Kasační námitku lze tedy podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[11] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je žalovaná *„oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie“* a přitom *„nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“*.

[12] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) *„a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní*

prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel"), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené".

[13] Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců představuje mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale i ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11, je pak nutné, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, či rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50).

[14] Podmínky omezování osobní svobody musí být proto interpretovány restriktivně, aby byla v souvislosti s řízením o správním vyhoštění používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě institutu zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. Nejvyšší správní soud dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit k aplikaci zvláštního opatření za účelem vycestování cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 - 20, ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 28, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 As 112/2013 - 24, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34 a ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56).

[15] Zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí být proto automatické a použití některého ze zvláštních opatření nelze paušálně vyloučit. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.

[16] Nejvyšší správní soud v daném případě zkoumal, zda krajský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaná správně posoudila, zda bylo možné v případě stěžovatele aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců a zda své závěry dostatečným způsobem odůvodnila.

[17] Podle skutečností vyplývajících ze správního spisu (viz *Protokol o výslechu účastníka správního řízení* ze dne 9. 1. 2018, č. j. KRPS-10478-16/ČJ-2018-010022) již v minulosti stěžovatel pobýval na území České republiky nelegálně. Poprvé přicestoval v červenci 2017, kdy na základě policejní kontroly bylo rozhodnuto o jeho povinnosti opustit území, což učinil. Do České republiky přicestoval znovu v září 2017 na pobytovou kartu Maďarska, tedy opět nelegálně, přičemž dne 24. 10. 2017 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku. V lednu 2018 pak přicestoval opětovně, ačkoliv si byl znovu vědom svého protiprávního jednání a neoprávněného pobytu, přičemž odmítal uvést okolnosti související s jeho příjezdem. Ze správního spisu taktéž vyplývá, že k prokázání totožnosti předložil cestovní doklad svého bratra (viz *Úřední záznam* ze dne 9. 1. 2018, č. j. KRPS-10478-3/ČJ-2018-010022). Stěžovatel uvedl, že nemá žádnou stálou adresu. Osobní věci má u známých a přespával ve vozidle. Nezná majitele domu ani majitele vozidla. Nevlastní žádný majetek a nemá prostředky k vycestování. Stěžovatel uvedl, že peníze má bratr, ale nevyužil možnosti ho o svém zajištění vyrozumět (viz *Úřední záznam* ze dne 8. 1. 2018, č. j. KRPS-10478-2/ČJ-2018-011416).

[18] Nejvyšší správní soud došel k závěru, že z výše uvedených skutečností je patrné, že by stěžovatel nebyl schopen splnit povinnosti žádného ze zvláštních opatření a existovala by důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Krajský soud i žalovaná správně posoudily, že zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze v případě stěžovatele aplikovat vzhledem k tomu, že neuvedl adresu, na které by se zdržoval. Odmítl uvést i adresu, kde má uloženy své osobní věci, a neuvedl ani adresu pobytu svého bratra. Nesdělil ani žádné další osoby, s nimiž by měl osobní či rodinné vazby na území České republiky. Předpoklad žalované, že by se pro ni stěžovatel mohl stát nedostupným, je proto zcela opodstatněný.

[19] Stěžovatel zároveň uvedl, že nevlastní žádný majetek. Sdělil, že jeho bratr má finanční prostředky pro složení finanční záruky. Nežádal ovšem, aby žalovaná bratra o zajištění vyrozuměla, ani nesdělil jeho kontaktní údaje. Tím vyloučil, jak správně žalovaná i krajský soud posoudily, případnou aplikaci finanční záruky jakožto zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[20] Ve vztahu k zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dal stěžovatel svým úmyslným protiprávním jednáním a neochotou podrobit se správnímu rozhodnutí jasně najevo, že by s orgány policie nemusel spolupracovat. Žalovaná správně poukázala na to, že stěžovatel pobýval na území České republiky opakovaně a dlouhodobě neoprávněně a nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Na území České republiky opět vstoupil přibližně dva měsíce poté, co byl z jejího území vyhoštěn. Ačkoliv žalovaná zvažovala uplatnění zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vzhledem k dosavadnímu jednání (resp. chování) stěžovatele zde existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by povinnosti jemu uložené ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedodržoval a opětovně by se uchýlil k neoprávněnému pobytu, popř. skrývání před orgány veřejné moci. Ačkoliv žalovaná v napadeném rozhodnutí spojovala ztrátu důvěryhodnosti stěžovatele zejména s porušováním povinností spojených s rozhodnutím o vyhoštění, nelze v kontextu celého správního řízení a zjištěného skutkového stavu v tomto případě učinit zjednodušený závěr, že by žalovaná paušálně vyloučila možnost aplikace zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze na základě skutečnosti, že v případě stěžovatele existuje pravomocné rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná se naopak v tomto ohledu dostatečně konkrétně zabývala pobytovou historií a s tím spojeným chováním stěžovatele, přičemž za účelem zvážení účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zjišťovala ve správním řízení podrobně jednotlivé okolnosti, osobní, majetkové a rodinné poměry, za nichž se stěžovatel tentokrát na území České republiky nacházel. Své rozhodnutí také odůvodnila. Krajský soud proto správně posoudil odůvodnění žalované jako dostatečné a pouze doplnil, že stěžovatel vzbudil důvodnou nedůvěru a obavy už jen proto, že by mohl opětovně uvádět jinou identitu. Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že by žalovaná napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnila a že by bylo nutné, aby podrobná argumentace a posouzení právní otázky na základě zjištěného skutkového stavu byly řádně uvedeny až v samotném vypořádání věci krajským soudem.

[21] Odkazuje-li stěžovatel na judikaturu Nevyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS a rozsudek ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48) a argumentuje přitom, že Nejvyšší správní soud *„výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí“* (kasační stížnost stěžovatele str. 4 a 5), je nutno upozornit, že v daném případě citovaném stěžovatelem správní orgán a krajský soud zcela paušálně při vyloučení aplikace zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců odhlédly od specifických okolností případu, zejména nikterak nevzaly v potaz *„partnerský vztah stěžovatelky s občanem EU, (tvrzené) nevědomosti o správním vyhoštění, stěžovatelčino bydliště na pražské adrese a nabídky finanční záruky jak ze strany stěžovatelky, tak ze strany jejího partnera“*. Správní orgán i krajský soud *„naopak tyto nabídky*

dezinterpretovaly. Stěžovatelka sice nejprve uváděla, že sama vlastními finančními prostředky nedisponuje, současně ale již od počátku vysvětlila, že prostředky má její matka, a po intervenci přítele začala nabízet finanční záruku jak sama, tak prostřednictvím partnera. Z uvedeného sledu událostí rozhodně nebylo možno bez dalšího dovodit, že finanční záruku složit nemůže." Jak vyplývá ze spisového materiálu, nelze dospět k závěru, že by v konkrétním případě stěžovatele žalovaná postupovala jakkoliv paušálně, a to pouze s ohledem na vydané rozhodnutí o vyhoštění (jako tomu bylo v případě, na který stěžovatel odkazuje).

[22] S ohledem na výše uvedené je námitka stěžovatele, že žalovaná nesprávně posoudila možnost aplikace zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nedůvodná. Žalovaná se zevrubně zabývala zjištěním a prověřením všech okolností, které je nutné vzít v potaz při rozhodování o aplikaci zvláštních opatření, přičemž důsledně odůvodnila, proč by se zvláštní opatření minulo účinkem. Žalovaná k zajištění stěžovatele přistoupila na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání. Krajský soud či dříve žalovaná nerezignovaly na posouzení jednotlivých (specifických) okolností daného případu ani neužily „paušalizovaný" postup hodnocení. Individuální okolnosti v případě stěžovatele přitom plně odpovídají judikatorním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření (viz již výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[25] Žalobci byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2018, č. j. 45 A 1/2018 - 21 ustanoven zástupce. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna v řízení o kasační stížnosti za dva úkony právní služby (spočívající ve vyhotovení návrhu ve věci samé - kasační stížnosti a doložené porady s klientem přesahující jednu hodinu) [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif")]. Za oba tyto úkony mu náleží odměna ve výši 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 600 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se mu přiznaná odměna zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu